

Separar-se...

i ser feliz

Josep Oliveras

TÍTOL: *Separ-se... i ser feliç*
AUTOR: *Josep Oliveras, 2017*

COMPOSICIÓ: *HakaBooks - optima, cos 12,5*
DISSENY I FOTOGRAFIA DE LA PORTADA: *shutterstock.com*
CORRECCIONS I ASSESSORAMENT: *Carles Miró*

2a EDICIÓ: *abril 2020*
ISBN: *978-84-122002-0-1*

HAKABOOKS
08204 Sabadell - Barcelona

 +34 680 457 788

 www.hakabooks.com

 editor@hakabooks.com

 [Hakabooks](https://www.facebook.com/Hakabooks)

Queden prohibits, dins dels límits establerts per la llei i sota les disposicions legalment previstes, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment, sigui electrònic o mecànic, el tractament informàtic, el lloguer o qualsevol forma de cessió de l'obra sense autorització escrita dels titulars de drets d'autor.

Tots els drets reservats.

Agraïments

Voldria aclarir, abans que llegeixis aquest llibre, que la història que hi explico es basa en algunes de les situacions que vaig haver de viure quan em vaig separar de la meva dona. Aquesta experiència la vull compartir amb totes aquelles persones que hagin hagut de passar per una situació similar, de manera que puguin ajudar a entendre, valorar i comparar, els episodis i etapes que s'hauran de viure durant un procés de separació. Pot ser que moltes persones se sentin identificades amb moltes de les situacions que es relaten en aquestes pàgines; d'altres, potser no s'hi sentiran tant; i encara n'hi haurà d'altres que no trobaran cap tipus de similitud amb la pròpia experiència. Però, per sobre de tot, i crec que tothom hi podrà estar d'acord, hi ha el fet que cap separació és gens fàcil. Cap ni una. Una separació mai deixa indiferent a ningú. I, sobretot, després d'una separació mai ningú torna a ser el mateix d'abans.

Segurament, les persones que es podran sentir més identificades amb les experiències que explico en aquest llibre seran les que estiguin entre els trenta i quaranta i tants anys, per proximitat d'èpoques i, també, amb la meva edat. Tot i així, cada persona, cada edat i sobretot cada separació és ben diferent.

Voldria agrair als meus pares haver-me **ensenyat** què és un matrimoni i l'amor verdader cap a la parella; a la meva filla he d'agrair que m'hagi **ensenyat** que hi ha una altra manera d'estimar, la que està per sobre de tot, i també quina és la clau de la vida. Dono gràcies a la meva parella per **ensenyar-me** a no tenir por per molt mal que t'hagin pogut arribar a fer, i així poder estimar i a deixar-me estimar de nou; als fills de la meva parella, per fer-me veure i **ensenyar-me** que pots arribar a conviure i estimar algú que no és de la teva sang com si fos un fill propi; als meus amics —ells ja sabran qui són—, per acompanyar-me en els moments que hi havien de ser i per haver-me **ensenyat** què és l'amistat de debò; al meu germà, per haver-me demostrat que sempre hi serà quan el necessiti, **ensenyant-me** com d'important pot arribar a ser tenir un germà a prop.

Per acabar, també voldria expressar la meva gratitud a la meva ex —sí, he dit «la meva ex»!— per tot en general; però, sobretot, i el més important, per haver tingut junts la nostra filla; també per haver pres la decisió de separar-nos, ja que, tot i els mals moments i les mentides, em va **ensenyar** i fer aprendre unes quantes lliçons, entre d'altres, que estimar no és un verb sinó una gran acció, que l'amor es demostra amb fets i no amb paraules, i que, si estimes veritablement algú, mai no el deixes marxar. Aquestes paraules, doncs, les hi adreço perquè, com diria el gran Gerard Piqué, «con ella empezó todo».

Moltes gràcies a tots els que, fins al dia d'avui, heu estat al meu costat en algun moment de la meva vida, de tots he après i compartit moltes coses i d'alguna manera entre tots meu **ensenyat** per sobre de tot, a **ser feliç**.

Josep Oliveras Cascales

0.0 - #PRÒLEG

Venim d'uns temps, d'unes tradicions molt antigues, en què es marcaven fortament els camins a seguir. Uns temps dominats pels prejudicis i estereotips que s'inculcaven a través de la religió i la transmissió de les antigues maneres de fer, i que fan que, encara avui dia, haguem de viure en un món de pors i inseguretats. I és que en aquesta societat que ens ha tocat viure, des del mateix moment que naixem, semblaria que la persona queda etiquetada per idees religioses o socials. Hi ha etiquetes de tot tipus: ens manen com hem de ser físicament, com hem de vestir, què hem de menjar, etc. Vivim etiquetats absolutament per a tot. Aquestes etiquetes, clares i visibles per a tothom, causen que la majoria de gent anem marxant més o menys pels camins que ens han marcat; i si en algun moment alguna persona s'atreveix a sortir-ne, de ben segur que es trobarà amb dificultats. La persona que es desviï del camí marcat serà assenyalada d'alguna manera per la societat per fer-li entendre que alguna cosa no fa bé, i que no actua com la resta; els motius poden ser diversos: que no vesteixi més o menys com la majoria, que porti *tattos*, pírcings, que porti el cabell massa llarg o massa curt o massa pintat, que no vagi a la moda —com per exemple, si no porta les últimes vambes que han sortit i que tothom ja s'ha comprat—, que no

vulgui estudiar, que no vulgui treballar... En definitiva, si no fas tot el que et diuen que s'ha de fer, el que passarà és que no aniràs bé; en altres paraules, aniràs en contra de la societat.

Per tant, com més aviat aprenguem totes aquestes normes, les probabilitats de tenir èxit social seran més altes, amb la particularitat que, a mesura que ens anem fent grans, aquestes normes i estereotips guanyen pes i ens influeixen amb més força.

Des de ben petits ens aniran ensenyant tot el necessari perquè puguem anar vivint tal com la societat ens exigeix. Una de les primeres lliçons que ens faran aprendre, i que més ens aniran remarcant durant aquest aprenentatge, serà que els **diners** són una de les coses més importants que hi ha en aquesta vida; i encara més, ens faran veure que, per seguir bé dins d'aquests camins predeterminats segur que n'arribarem a necessitar *molts*. Ens remarcaran aquesta lliçó, doncs, per poder arribar a viure de la manera que representa que és la normal, o sigui: per tenir una casa i un cotxe, per anar vestits com va tothom, en altres paraules, per no parar mai de comprar i comprar.

Així és com de mica en mica ens aniran alliçonant fins a fer-nos acceptar que si fem tot el que ens diuen que hem de fer i, sobretot, no sortim gaire dels marges que ens assenyalen, al final podrem arribar a ser feliços.

Tots aquests camins disponibles i normes preestablertes influiran, com ja s'ha apuntat, en tots els aspectes de les nostres

vides. Influiran en tot el nostre entorn familiar, influiran en la manera com ens relacionem amb les persones i, cosa més important, influiran en les parelles que arribarem a tenir.

Això és així des del mateix moment que neix una criatura. Si és nen se l'haurà de vestir amb colors bàsicament blaus o forts, i haurà de jugar amb tot tipus de pilotes, cotxes, camions, escopetes, pistoles, arcs i tot el que tingui a veure amb coses dures i barroeres. Si neix una nena, en canvi, haurà de portar uns vestidets bonics i a poder ser ben finets, de colors suaus i clars —entre els quals predominarà el rosa—, i haurà d'anar sempre ben pentinada, immaculada i impol·luta de dalt a baix. Els jocs i activitats d'una nena seran ben diferents dels d'un nen; normalment, les nenes jugaran a coses més delicades i relaxades, les nines passaran a ser una de les seves joguines més comunes, es divertiran amb jocs que són activitats que representen les feines de la llar (planxar, fer menjars, fer la compra, etc.), tot orientat a fer que en un futur siguin elles les que assumeixin el pes de la criança dels fills i la càrrega de les feines d'una casa. Evidentment, els temps han anat canviant i tot plegat s'ha anat transformant una mica, per tant, els jocs també són més diversos i compartits. De totes maneres, encara avui dia podem observar molts signes dels vells estereotips que ens marquen. Si a un nen li passa pel cap d'agafar una nina, o posar-se un vestit, els adults li faran veure que allò que ha volgut fer no està bé («Que els nens no ho fan, això!»). Els nens fan coses de nens i les nenes fan coses de nenes; i si no segueixen aquesta norma, s'intentarà parlar amb ells

perquè entenguin que allò no està bé, per fer-los comprendre que han d'anar pel camí correcte, per advertir-los que el seu comportament no està bé i que és una conducta que no serà compresa i que, en conseqüència, la societat els acabarà etiquetant, entre altres coses, com a *rarets*. Per tant, i perquè això no arribi a passar, des dels primers anys de la infantesa, les normes seran clares: «Nens, nines no! Està prohibit! Els nens, pilotetes i cotxes!». I el mateix amb les nenes, però a la inversa.

I ens anem fent grans, i totes aquestes normes encara ens acompanyen, i es faran presents en tot moment. Des del dia en què comencem a establir llaços amb els primers amics fins al moment en què busquem una parella, encara que no en siguem conscients, la societat va vigilant perquè seguim, com la majoria, aquests camins marcats.

Per aquest motiu ens aniran fent preguntes, aniran indagant, aniran avaluant si anem bé. Qui ens agrada, qui no. Què fem. Què tenim pensat fer. Quines són les nostres companyies. Preguntes que tenen com a objectiu anar-nos controlant perquè no ens desviem gaire del traçat. Encara ara hi ha famílies que, quan comencen a observar indicis que a un nen o nena li agrada algú del seu mateix sexe, en fan tot un drama. Aquests nens se sentiran assenyalats per les mirades alienes i viuran un autèntic calvari només pel fet d'haver deixat la via «normal». Per sort, aquests pensaments arcaics, feixistes i limitats, amb el temps han anat desapareixent, però tampoc podem oblidar com costa d'acceptar la diferència o

que algú vulgui fer una cosa diferent de la que representa que és la correcta.

I així, des del moment que entrem en l'adolescència, el marcatge s'anirà fent cada vegada més present, les preguntes s'aniran repetint una vegada i una altra, preguntes que, a mesura que vagi passant el temps, seran més clares i més directes: **QUE JA TENS PARELLA? QUI T'AGRADA? PERQUÈ SEGUR QUE T'AGRADA ALGÚ, OI? QUE JA SURTS AMB ALGÚ?**, i un llarg etcètera.

Arribarà aquella edat en què, si no estàs aparellat o fent passos per començar a establir una relació sentimental, et faran veure que, sense cap mena de dubte, també pots arribar a ser «un raret». Amb l'afegit que, com més temps passa sense trobar parella, el «problema» es va fent cada vegada més gran i angoixant, i la pressió és cada vegada més forta.

Aquesta sensació no s'atura fins que es troba algú amb qui mantenir una relació de parella, perquè, només en aquell moment, es pot ser considerat una persona «normal».

Però, quan finalment s'aconsegueix tenir parella, les preguntes i els marcatges segueixen: **I COM ÉS AQUESTA NOIA? A QUÈ ES DEDICA? I QUI SÓN ELS SEUS PARES? DE QUÈ FAN?** Perquè, queda clar que, si volem començar amb bon peu amb la persona que hem escollit, ella i la seva família també hauran d'entrar dins els paràmetres de la «normalitat».

Quan aquesta parella hagi passat per aquests primers i estrictes controls, i un cop sigui acceptada i hagi rebut el

vistiplau de totes les persones que formen el nostre entorn, s'haurà fet un pas més. Semblarà que l'hem encertat i que ja seguim perfectament pel caminet que toca.

Però la roda no pot parar mai. I quan sembli que ja es té tot... sant tornem-hi! Poc temps després de començar a estar en parella es començaran a sentir aquelles primeres veus que ens convidaran a fer un altre pas endavant: «Hauríeu de començar a buscar casa». I, si pot ser (no cal dir-ho), comprar-la!

Així que, seguint el que fa la resta de gent, ens acabarem comprant un pis que —i ara ve el més greu— ens lligarà a una superhipoteca que en la majoria de casos s'haurà d'estar pagant tota la vida. Així, tothom pot estar ben content perquè finalment hem aconseguit tenir parella i casa. Els que també estaran ben contents seran els bancs, ja que hauran guanyat uns nous clients que passaran a ser els seus esclaus per sempre més.

I la roda segueix i segueix sense parar. En cap moment podrem gaudir de la tranquil·litat. Un cop tinguem parella, un cop tinguem casa, vindrà el pas següent: **I QUAN US CASAREU? I QUAN ENS HAGUEM CASAT, ENCARA UN ALTRE: QUAN VINDRÀ EL NEN? I QUAN HAUREM TINGUT UN NEN: QUAN TINDREU LA PARELLETA?**

I així si anem complint amb totes aquestes exigències serà com ens anirà acostant a la idea de persones «normals». Significarà que ho hem fet tot bé i que hem anat passant per tots aquells senders que tocaven. Podríem dir que segurament estarem aprovats a ulls de tothom.

Però, i si després de tot aquest «perfecte» viatge sorgeix un problema? I quan sembli que tenim una vida i una parella perfecta... en algun moment ens hem d'enfrontar a un conflicte amb la parella? Potser en algun moment un dels dos s'adonarà que potser s'ha equivocat i aquella història que al principi li semblava perfecta arriba a un punt que ja no s'aguanta per enlloc. Potser ningú hi pensa fins que s'hi troba, però avui dia hi ha una dada reveladora i molt important: més del 60% de les parelles que es casen o s'ajunten, s'acaben separant. Sí, més de la meitat!

La separació encara no està gaire ben acceptada per la gran majoria de la societat. Separar-se és, també, en certa manera, sortir dels camins marcats. Per més que any rere any vagi augmentant el nombre de persones separades, a moltes persones encara els costa d'acceptar-ho, i això fa que molts separats s'hagin d'acabar veient que entren a formar part d'aquell grup dels mal anomenats «rarets». Per tant, si ens hem de separar de la nostra parella, ja cal que ens preparem, perquè, a part dels munts de problemes que tindrem, hi haurà el de retrobar el camí que representa que hem perdut. I això no serà gens fàcil, la veritat.